

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupeného Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou, se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2015, č. j. MSP-827/2014-OT-OSV/3, o návrhu Krajského soudu v Brně na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc **se p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce dne 17. 9. 2014 požádal Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o poskytnutí informace, na kterých vysokých školách získali vzdělání v oblasti práva, tedy příslušný titul JUDr. nebo Mgr., soudci krajského soudu JUDr. Zuzana Bystrická, Mgr. Petr Pospíšil a JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D. Žalobce dále žádal o poskytnutí seznamu řízení zahájených u krajského soudu v letech 2012 a 2013, a to v rozdělení podle jednotlivých senátů seřazených vzestupně podle data zahájení řízení či data nápadu senátu. Ke každému řízení požadoval uvedení spisové značky, data zahájení řízení či data nápadu senátu, označení účastníků řízení, a uvedení informace, zda již řízení bylo ukončeno, a pokud ano, k jakému datu. Taktéž jej zajímalo, která z těchto řízení byla vyřizována v přednostním režimu. Ve svém podání ze dne 6. 10. 2014 upřesnil, že přednostním režimem rozumí režim dle ustanovení § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Stížností ze dne 19. 11. 2014 žalobce brojil proti postupu krajského soudu, který mu dle jeho slov poskytl pouze část požadovaných informací, ač již marně uplynula lhůta pro poskytování informací a nebylo rozhodnuto o odložení žádosti ani o odmítnutí žádosti. Žalovaný žalobcovu stížnost rozhodnutím ze dne 19. 3. 2015, č. j. MSP-827/2014-OT-OSV/3 (dál jen „napadené rozhodnutí“), zamítl.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 18. 5. 2015 u věcně a místně příslušného Krajského soudu v Brně žalobu. Krajský soud přípisem ze dne 1. 6. 2015, č. j. 29 A 80/2015 – 17, předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na její přikázání jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s., přičemž odkázal na judikaturu zdejšího soudu, podle které jsou všichni soudci specializovaných správních senátů krajského soudu z projednávání a rozhodování věci vyloučeni tehdy, pokud daný soud rozhodoval v posuzované věci již v postavení správního orgánu. Krajský soud se domníval, že je dána objektivní

pochybnost o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního úseku Krajského soudu v Brně.

[4] Žalovaný se s názorem krajského soudu ztotožnil a současně navrhl, aby byla věc s ohledem na procesní ekonomii, jakož i sídlo žalovaného a bydliště žalobce, přikázána Městskému soudu v Praze. Žalobce se k návrhu krajského soudu nevyjádřil.

[5] Nejvyšší správní soud shledal návrh krajského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

[6] Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu ukládá povinnost přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

[7] Místně příslušný Krajský soud v Brně je povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a tedy správním orgánem prvního stupně, a současně je i správním soudem, který by měl rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým byl postup Krajského soudu v Brně potvrzen. V obdobném případě, jako je tento, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože Městský soud v Praze v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou proto vyloučeni pro možnou podjatost*“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nao 4/2008 – 47, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V této souvislosti je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt.

[8] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že jsou všichni soudci specializovaných senátů Krajského soudu v Brně vyloučeni z projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 29 A 80/2015 pro možnou podjatost. Proto nelze sestavit senát a jsou splněny podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud věc přikazuje Krajskému soudu v Praze, neboť na rozdíl od žalovaného má za to, že je tento soud k projednání a rozhodnutí věci z pohledu procesní ekonomie nejvhodnější. V jeho obvodu se sice bydliště žalobce a sídlo žalobcova zástupce ani sídlo žalovaného nenacházejí, nicméně sídlo soudu je rovněž v Praze, takže je předpoklad geografické blízkosti účastníkům splněn. Nadto je Nejvyššímu správnímu soudu z úřední činnosti známo, že Městský soud v Praze je dlouhodobě přetížen, což se odráží i v průměrné délce řízení, jež ve věcech správního soudnictví v roce 2013 představovala téměř čtyřnásobek průměrné délky řízení před Krajským soudem v Praze (viz Statistický přehled soudních agend pro rok 2013, druhá část, vydaný Ministerstvem spravedlnosti, dostupný z <http://cslav.justice.cz/InfoData>).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu